

Nyíregyházi Törvényszék útján

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság, 2020. február 13-án kelt, Pfv.V.20.633/2019/12. számú ítéletének a Debreceni Ítéletőzla Pf.I.20.746/2018/9. számú II. fokú jogerős ítéletének és a Nyíregyházi Törvényszék 1.P.20.870/2017/50. számú I. fokú ítéletére is kiterjedő alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően az(oka)t semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az [REDACTED], mint Szolgáltató, 2005. október 28. napján, 15 H562 0706 szerződés számon alapszerződést kötött a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDAHT] Finanszírozóval, az egészségbiztosítás egészségügyi szolgáltatásaira, háziorvosi, házi gyermekorvosi ellátás tárgyában.

A szerződés 11.4) pontja rögzíti, hogy: „A jelen szerződés elválaszthatatlan részét képezik az alábbi – a Szolgáltató által biztosítandó – mellékletek:”.

Ennek értelmében a szerződés 11.4.2. alpontja kimondja, hogy: „A Szolgáltatónál egészségügyi tevékenységet végző orvos(ok) keresőképtelenség elbírálására, beutalásra, továbbá gyógyszer-, és gyógyászati segédeszköz ellátás támogatással történő rendelésére való jogosultságára, valamint az egészségügyi tevékenységére vonatkozó adatokat tartalmazó melléklet.”

A szerződés 11.4.3. alpontja pedig rögzíti, hogy: „A szerződő felek rögzítik a 3. számú melléklet szerinti „Megállapodás”-t kötik abban az esetben, ha a 2. számú mellékletben gyógyszer és gyógyászati segédeszköz rendelésére jogosult orvos megnevezésre került.”

A fentiek alapján az említett 2. számú mellékleten, az [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] ta a szerződéshez a 2005. november 07. napján Velem, [REDACTED] [REDACTED] orvossal, orvosi vény

ALKOTMÁNYBÍROSÁG	
Ügyszám: IV/ 00 8 9 9 - 0 / 2020	
Érkezett: 2020 MAJ 25. <i>indoklás</i> <i>incellencia</i> <i>évk. 05.18.</i>	
Példány: 1	Közelítőroda: <i>4</i>
Melléklet: db	<i>2020-05-12</i>

18-20870/2017/21

másként nem rendelkezik - az e rendelet szerinti működési engedéllyel rendelkező egészségügyi szolgáltató jogosult. Működési engedély nélkül jogosultak részt venni az egészségügyi szolgáltatás nyújtásában az egészségügyi szolgáltató alkalmazottai, a szolgáltatóval munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyban foglalkoztatott személyek, az egészségügyi szolgáltatást nyújtó társas vállalkozásban személyesen közreműködő tagok, az egészségügyi szolgáltatónál szabadfoglalkozás keretében, egyházi személyként vagy önkéntes segítőként egészségügyi tevékenységet végzők, valamint a személyes közreműködők."

Az O [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] 2014. november 07-én kelt, E3312/1803-3/2014. számú megbízólevele szerint eljárva, 2014. november 10. napjától, 2009. október 01-től – 2012. december 31-ig terjedő ellenőrzési időszakra vonatkozóan, [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], **a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény (továbbiakban: Ebtv.) 36.-38. §-i** alapján.

Az ellenőrzést végzők egyike sem rendelkezett az ellenőrzés időpontjában sebészet szakorvosi szakképesítéssel, működési engedéllyel, vagy egyéb ezen tevékenység végzésére jogosító jogviszonnyal (pl. segítői tevékenység, kórházi orvosi alkalmazás, önkéntes segítői tevékenység, stb.)

Az ellenőrzés során az ellenőrzést végzők betegsintű kérdőíveken nyilatkoztatták a TAJ biztosítottakat arról, hogy az általam orvosi vényen felírt kötszereket megkapták-e részben vagy egészben, avagy nem kapták meg, és hogy Nálam jártak-e kötszer felírásával kapcsolatban. Az ellenőrzést végzők a 2004. december 09-én kelt, E3312/1803-7/2014. számú jegyzőkönyvben azt állapították meg, hogy az ellenőrzésre kijelölt időszakban Én, [REDACTED] [REDACTED] al 741 db vényen rendelt, mindösszesen 78 TAJ biztosított részére rendelt kötszerek és kötészögzítők orvos-szakmailag indokolatlannak tartják. A jegyzőkönyv szerint, mindezek alapján végkövetkeztetésként a jegyzőkönyv azt rögzíti, hogy a szankció összege 56.893.270.-Ft.

A jegyzőkönyvre 2014. december 16-án írt észrevételemben előadtam, hogy a felírt receptek egyike sem volt fiktív, kértem, hogy küldjék meg számomra azon betegek listáját, akiknél a fiktív vényfelírást vélelmezik, valamint közöltem, hogy nyilatkoztatni kívánom ezen betegeket a sérüléseikről.

2015. február 02-án az ellenőrzést végzőknek átadtam 33 db betegnyilatkozatot, 2015. február 06-án pedig további 38 db betegnyilatkozatot, amelyben az azokon szereplő TAJ számú és nevű betegek elismerték, hogy Tőlem a kezelést megkapták, a kötszereket megkapták, azokat felhasználták. 2015. március 06-án csatoltam további 65 TAJ biztosított ambuláns lapját, melyet, mint sebész, sportsebész szakorvos állítottam ki ellátásuk során.

felperes által az ellenőrzés során jogosulatlan vényfelírással érintett betegek tanúkihallgatását, valamint az ellátásuk során keletkezett orvosi dokumentációk okirati bizonyítékként történő felhasználását és előadták, hogy [REDACTED] a háziiorvosi vizsgálat keretében, mint sebész szakorvos vizsgálta meg az érintett betegeket és adott számukra terápiás javaslatot a kötszerek és egyéb gyógyászati segédeszközök felírására, amelyet, mint háziorvos a szakorvosi ambuláns lap alapján írt fel részükre. Az alperesek hivatkoztak arra, hogy az érintett betegek az alpereseknek tett írásbeli nyilatkozataikban elismerték az orvosi vizsgálatuk és a vényfelírás tényét, mely nyilatkozatokat szintén okirati bizonyítékként kívántak felhasználni. Az alperesek a per során tett nyilatkozataikban előadták, hogy Én, [REDACTED] az [REDACTED] g. Bt.-vel kötött szerződés alapján, a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] finanszírozóval kötött 15 H562 0706 szerződés számú szerződése és annak 3. számú mellékletét képező megállapodásai alapján, mint háziorvostan szakorvosként, sebész szakorvosként, foglalkozás-orvostan szakorvosként és sportorvostan szakorvosként jogosult voltam orvosi vényen, szabadfoglalkozású orvos általános jogcímen társadalom biztosítási támogatással jogosult voltam gyógyszer és gyógyászati segédeszközt rendelni.

A Nyíregyházi Törvényszék, mint elsőfokú bíróság, 2019. június 29-én kelt, 1.P.20.870/2017/50. számú I. fokú ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 44.358.608 forint tőkét és 8.631.296 forint kamatot, összesen 52.989.904 forintot és ezen összeg után 2016. február 10. napjától a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt értékét. Megállapította, hogy a kamat számításakor a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat irányadó az adott naptári félév teljes idejére. Rendelkezett arról, hogy ha az I. rendű alperes vagyona e tartozást nem fedezi, annak megfizetéséért a II. rendű alperes korlátlanul felel. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 200.000 forint perköltséget és a Magyar Államnak az adóhatóság külön felhívására 1.500.000 forint eljárási illetéket. Arra az esetre, ha a perköltség, illetve a feljegyzett illeték az I. rendű alperestől behajthatatlan, annak megfizetésére a II. rendű alperest kötelezte. [6] Az elsőfokú bíróság szerint a felek jogviszonyára a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) rendelkezéseit kell alkalmazni. Az elévülési kifogással kapcsolatban rámutatott, hogy a 134/1999. (VIII.31.) Kormányrendelet 5. § (1) bekezdésének alkalmazásával a 2009. október hónapra elszámolt támogatás átutalására vonatkozó megbízást az OEP novemberben adta át a Magyar Államkincstárnak, a felperes a novemberben teljesített átutalással összefüggő teljesítését visszakövetelheti, míg a vizsgálat ideje alatt az elévülés nyugodott. Ezen túl a felperes és az I. rendű alperes megegyezése a Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint megszakította az elévülést. A felperes a felek megállapodása és a jogszabály felhatalmazása alapján folytathatta le az ellenőrzést, míg az alperesi nyilatkozatokra tekintettel az ellenőrzési eljárással kapcsolatos kifogásaiknak nincs jelentősége. A II. rendű alperes háziorvosként a mozgásában korlátozott,

nem szállítható betegek részére rendelhetett kötszereket [14/2007. (III.14.) EÜM rendelet 10. számú melléklete, az 1997. évi LXXXIII. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) 31. § (1) bekezdés c) pontja és a 37. § (5/a) bekezdése]. Mindezek miatt a II. rendű alperes a kötelező egészségbiztosítás keretében a sebész szakorvosi szakvizsgája ellenére sem rendelhetett volna kötszert TB támogatással, mert sebészet magántevékenység végzésére csak a 2013. október 7-ei működési engedély alapján vált jogosulttá. Az alperesek visszafizetési kötelezettségét nem érinti, hogy a felperes a forgalmazó céggel szemben is eljárást kezdeményezett. Az alperesek háromszor is elismerték írásban a tartozásukat [Ptk. 242. § (1) bekezdés], amellyel a szerződést megerősítették, és ez a Ptk. 236. § (4) bekezdésében írt jogkövetkezménnyel jár. A II. rendű alperes az I. rendű alperessel együtt perelhető, és a 2006. évi IV. törvény 108. §-a alapján csak feltételesen marasztalható. A kereset elbírálásához szakértő kirendelése és további tanúk kihallgatása szükségtelen volt.

Az alperesek az I. fokú ítélettel szemben fellebbezéssel éltek, melyben vitatta az elévülés nyugvásának megállapítását, az ellenőrzést végzők sebész szakorvosi szakmai képesítésének és jártasságának hiányát, a szakorvosi javaslatok, az alpereseknek tett betegnyilatkozatok figyelembe vételének és az érintett betegek tanúkénti kihallgatásának, mint bizonyítékok elutasításának jogszerűtlen voltát, és a beteg nyilatkozatok tartozás elismerés célját és tényét, akétszeres marasztalást.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság, 2019. január 24-én kelt, Pf.I.20.746/2018/9. számú II. fokú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte az I. rendű alperest – amennyiben a vagyona nem fedezi, a II. rendű alperest –, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 150.000 forint másodfokú perköltséget. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokait annyiban pontosította, hogy a szankcionált vények közül a legkorábbi 2009. december 18-án írták fel, és ehhez képest az ellenőrzés az öt éves elévülési határidőn belül kezdődött. Egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy az elévülés az ellenőrzés időtartama alatt nyugodott, és ehhez képest a felperes a követelést annak befejezésétől számított egy éven belül az írásbeli felszólítással érvényesítette [Ptk. 326. § (2) bekezdés és 327. § (1) bekezdés]. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felek között szerződéses jogosultságokat és kötelezettségeket keletkeztető megállapodás jött létre a szerződésszegésből eredő jogkövetkezmények megfizetésére [Ptk. 198. § (1) bekezdés], ezért az alperesek csak akkor szabadulhattak volna fizetési kötelezettségük alól, ha a kötelelem érvénytelen. Ebből a szempontból közömbös az I. rendű alperes titkos fenntartása [Ptk. 207. § (5) bekezdés], míg az OEP szabályzata nem minősül jogszabálynak, így a szerződés érvényességét sem érinti, ezáltal a Ptk. 200. § (2) bekezdése nem alkalmazható. A kötelezettségvállalással összefüggő további érvénytelenségi okok sem állnak fenn, a II. rendű alperes nem állt kényszer alatt, és az alperesek tévedésben sem voltak tartozásukat illetően. Mindezekre tekintettel az alpereseknek bírói úton kikényszeríthető kötelezettsége keletkezett a tartozás teljesítésére. Az alperesek a kétszeres marasztalást is alaptalanul sérelmezték, míg a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján nekik kellett volna bizonyítani, hogy a követelésük nem áll fenn.

Az elsőfokú bíróság az alperesek bizonyítási indítványait az eljárási szabályoknak megfelelően mellőzte. A másodfokú bíróság kitért arra is, hogy nem eljárási szabálysértés, hogy a felperes főosztályvezető-helyettese nem tanúként tett vallomást, hanem a felperes képviseletében nyilatkozott.

- Az Országos Egészségbiztosítási Pénztár Észak-alföldi Területi Hivatala az ellenőrzés során:
- Nem vizsgálta meg az Online Jogosultság és TAJ Ellenőrző (OJETE) program nyilvántartási adatai felhasználásával azt, hogy a visszafizetési kötelezettség megállapítása tekintetében azon TAJ biztosítottak vonatkozásában, akik azt nyilatkozták, hogy nem történt az [REDACTED] egészségügyi ellátásuk, vagy a vényfelírás számukra, hogy az érintett beteg az adott napon járt-e az [REDACTED] rendelésén.
 - Nem fogadta el az [REDACTED] betegnilylatkozatokat, amelyeken a TAJ biztosítottak elismerték, hogy jártak az A [REDACTED] lésén és kezelést megkapta, számára kótszer került felírástra és kiváltásra. Ezek a biztosítottak az ellenőrzés során 2014. november-december hónapokban az Országos Egészségbiztosítási pénztár Észak-alföldi Területi Hivatala által kiküldött betegségintű kérdőíveken úgy nyilatkoztak, hogy nem jártak a rendelésen, vagy nem került kótszer felírástra számukra, vagy nem váltották ki a felírt kótszert. Ezzel szemben az [REDACTED] 2015. január-február hónapokban tett betegnyilatkozatukban viszont már úgy nyilatkoztak, hogy a rendelésen jártak, a kezelést megkapták, a kótszerek felírástra kerültek és azokat kiváltották, felhasználták. Az Ebtv. 38/B. § (2) bekezdése ugyanis kimondja, hogy : „Az egészségbiztosító a biztosított lakóhelyén, tartózkodási helyén - az adatvédelemre vonatkozó jogszabályi rendelkezések figyelembevételével - a biztosított személyes adataira és egészségügyi adataira vonatkozóan adategyeztetést kezdeményezhet, helyszíni ellenőrzést végezhet (a továbbiakban együtt: adategyeztetés).” A biztosítottak nyilatkozataiban lévő fent említett ellentmondást az ellenőrzés során abszolút nem tisztázták, meg sem próbálták ezt kivizsgálni. Különös jelentősége van ennek, hiszen az [REDACTED]

tette lehetővé, hogy ne kelljen a kórházi szakrendelésre beutalni a beteget, hiszen az [REDAKTOR] endelőjében Én magam is sebész szakorvosi tevékenységet is elláttam, a beteg számára sebészeti vizsgálatot végezhettem, diagnosztizálhattam, ellátást adhattam és az alkalmazandó gyógykezelésre, gyógyszerekre, kötszerekre vonatkozó javaslatot tehettem az ambuláns lapon. ezen ambuláns lapok, mint szakorvosi javaslatok tekintendők és részét képezték az [REDAKTOR] betegdokumentációjának, erre figyelemmel pedig az ellenőrzést végzők iratellenesen nem tekintették azt a betegdokumentáció részének.

- Az Ebtv. 36. § (2 bekezdése értelmében az egészségbiztosító jogosult a külön jogszabályban foglaltak szerint a biztosított vizsgálatára, a biztosított ellátása orvosszakmai indokoltságának felülvizsgálatára. Viszont az ellenőrzést végzők egyike sem rendelkezett sebész szakorvosi szakképzettséggel, illetve az ellenőrzött TAJ biztosítottak vizsgálatára nem került sor. Ezáltal pedig súlyosan jogellenesek úgy a 2004. december 09-én kelt, E3312/1803-7/2014. számú jegyzőkönyvben, mint a 2015. április 07-én kelt, E3312/1803-22/201. számú „Válasz észrevételre” elnevezésű ügyiratában foglalt azon megállapítások, miszerint adott TAJ biztosított esetében a kötszerek felírását, az alkalmazott ellátást, kezelési módot, terápiás javaslatot szakmailag, orvos-szakmailag indokolatlannak tartják.
- Az I. fokú eljárás során a Nyíregyházi Törvényszék részéről az alábbi eljárási szabálytalanságok valósultak meg, melyek az alpereseket elzárták attól, hogy a részükre előírt bizonyítási tehernek megfelelően, az abban meghatározottak szerint eleget tegyen:
 - A Debreceni Ítéltábla indokolásában részletesen foglalkozik azzal, hogy az alperesi jogi képviselő nem tett eleget az elektronikus eljárás követelményeinek. Ezzel kapcsolatban a Nyíregyházi Törvényszék a 6.számú jegyzőkönyvben tesz is kioktatást, mely a meghatalmazás csatolására vonatkozóan kerül előtérbe. Ezzel szemben később a szintén elektronikus kapcsolattartásra köteles felperesi képviselő részére a Nyíregyházi Törvényszék lehetőséget biztosít arra, hogy a jelentős mennyiségű iratanyagát papír alapon terjessze elő. Ezt igazolja a 24. számú jegyzőkönyv 7. oldal utolsó bekezdésében foglalt rész.
 - Az alperesi bizonyítási indítvány elutasítására vonatkozó bírói rendelkezés a 35.számú tárgyalási jegyzőkönyvben van, mellyel kapcsolatban többek között az is sérelmezhető, hogy azon a

tárgyaláson senki nem volt jelen, így tehát a bíróság úgy döntött ezen kérdéskörben, hogy az alperes és a jogi képviselője sem volt jelen, így észrevételt sem tehetett erre vonatkozóan.

- Az igazságügyi szakértő kirendelésére vonatkozó végzést a 7. számú jegyzőkönyvben találhatjuk, melynek során a bíróság 1.000.000.Ft letétbehelyezését kérte. Erre az alperes külön beadványban reagált, melyben leírta, hogy az anyagi helyzete milyen okoknál fogva nem teszi lehetővé az ilyen magas összegű szakértői díj megelőlegezésére, erről a kérelemről az I. fokú bíróság nem döntött.
- A 20. számú jegyzőkönyvben a bíróság egyértelműen arról tájékoztatta az alperest, hogy őt terheli annak bizonyítása, hogy nem áll fenn ilyen összegű tartozása, márpedig ezen bizonyítási indítványnak az alperes kétséget kizáróan csak olyan formában tudott volna eleget tenni, ha becsatolja a rendelkezésre álló dokumentumokat, és a bíróság elfogadja a tanúbizonyítási indítványokat.
- Azzal pedig, hogy mindezeket a törvényszék elutasította, megfosztott Engem, mint II. rendű alperest ezen alapvető védekezés jogától.
- A felperesi oldalról ebben a kérdéskörben abban van alapvető szakmai tudatlanság és téves értelmezés, hogy a felperes nem tudja és/vagy nem is akarja érdemben és a jogszabályi keretek között értelmezni azt, hogy egyazon orvos, ugyanazon a napon, ugyanazon orvosi rendelőben, gyakorlatilag rövid időn belül végez háziorvosi vizsgálatot, majd sebész szakorvosi vizsgálatot, ezt követően pedig ismét háziorvosi ellátást. A felperes részéről az ominózus ellenőrzés során eljáró, az ellenőrzést végző személyek egyike sem rendelkezett az ellenőrzés időpontjában sebészet szakorvosi szakképesítéssel működési engedéllyel, vagy egyéb ezen tevékenység végzésére jogosító jogviszonnyal (pl. segítői tevékenység, kórházi orvosi alkalmazás, önkéntes segítői tevékenység, stb.). Az ellenőrzést végzők vagy egyáltalán nem is akartak, vagy nem tettek különbséget az I. rendű alperesi jogelődnél az ellenőrzés során vizsgált, illetve a perben átadott, az Én, mint II. rendű alperestől származó orvosi dokumentációk között, abban a tekintetben, hogy az, mint háziorvosi dokumentumként keletkezett, vagy szakorvosi ellátás dokumentációjának tekintendő.
- A Én, mint II. rendű alperes az I. rendű alperesi jogelődnél, tehát az

működési engedély nélkül is végezhetett sebészet szakorvosi tevékenységet.

- A felperesi jogelőd általi ellenőrzés időpontjában hatályos, „Az Országos Egészségbiztosítási Pénztár ÁLTALÁNOS SZERZŐDÉSI FELTÉTELEI gyógyító-megelőző ellátások Egészségbiztosítási Alap terhére történő finanszírozására” elnevezésű ÁSZF-je 12.) pontja kimondja, miszerint: „12.) Szolgáltató jogosult a szerződött szolgáltatási tevékenységet végző orvosait - szakképesítésük alapján, feladataik ellátásához szükséges mértékben, ezen belül az általa külön meghatározandó feltételekkel – feljogosítani, a szakképesítési és szakmai előírások maradéktalan figyelembe vételével, az egészségbiztosítás keretében igénybe vehető egészségügyi szakellátásokra történő beutalásra, a gyógyszer és gyógyászati segédeszköz, illetve a gyógyászati ellátás támogatással az arra jogosult részére történő rendelésére, valamint a táppénzfizetés alapjául szolgáló keresőképeség elbírálására és igazolására. Az orvos(ok) személyére (családi név és utónév, orvosi bélyegző száma) és a jogosultságára vonatkozó adatokat, valamint az abban bekövetkezett változásokat a Szolgáltató köteles a Finanszírozónak – a Finanszírozó által biztosított elektronikus felületen - bejelenteni. Bejelentés hiányában a jogosultság nem gyakorolható. Amennyiben a Finanszírozó egyéb hivatalos formában tudomást szerez az orvosok működésére vonatkozó változásokról, úgy azt jogosult a nyilvántartó rendszerben rögzíteni. Szolgáltató tudomásul veszi, hogy a jelen pontban meghatározott adatait – bármilyen változás esetén –minden hónap 5. napjáig a Finanszírozó részére köteles bejelenteni.” Jelen esetben Én, mint II. rendű alperes az I. rendű alperesi jogelődnél, mint Szolgáltatónál, a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] 005. október 28. napján, megkötött 15 H 562 0706 szerződés számú alapszerződés részét képező 3. számú melléklet szerinti „Megállapodás” értelmében, háziorvosként és sebész szakorvosként is végeztem orvosi tevékenységet. Tehát ennek alapján az szóban forgó finanszírozási szerződés és a felperesi jogelőd által ezen szerződéshez alkalmazott ÁSZF fent hivatkozott rendelkezése értelmében Én, mint II. rendű alperes, mint az I. rendű alperesi jogelődnél szerződött szolgáltatási tevékenységet végző sebész szakképesítésű (szak)orvos, általános jogcímen társadalom biztosítási támogatással jogosult voltam gyógyszert és gyógyászati segédeszközt rendelni. Erre tekintettel jogtalanul és az ÁSZF 12.) pontjába ütköző módon állapította meg a felperesi jogelőd az ellenőrzése során, hogy

Én, mint az alperesi jogelőd által foglalkoztatott II. rendű alperes nem voltam jogosult a finanszírozási szerződés alapján a gyógyszer és gyógyászati segédeszköz, illetve a gyógyászati ellátás támogatással az arra jogosult részére történő rendelkezésre, és jogtalanul kötelezte az alperesi jogelődöt mindösszesen 52.989.904,-Ft megfizetésére a 2015. április 08-án kelt, E3312/1803-23/2014. számú fizetési felszólításával.

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság, 2020. február 13-án kelt, Pfv.V.20.633/2019/12. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A Kúria ítéletében megállapította, hogy:

A jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt – érdemben vizsgálható – okokból nem jogszabálysértő. A tanúvallomás a Pp. 161. § (1) bekezdésében felsorolt bizonyítási eszközök egyike, amely abban az esetben válik a fél állítását alátámasztó bizonyítékká, ha a bíróság a Pp. 163. § (1) bekezdése szerint a bizonyítást elrendeli és a Pp. 206. § (1) bekezdésében meghatározott jogkörében a tényállás megállapításánál értékeli. Mindez azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság a tanúbizonyítást a Pp. 3. § (4) bekezdésében biztosított jogkörében mellőzte, ezért – ahogy arra a másodfokú bíróság is helyesen rámutatott – nem volt akadálya annak, hogy a felperes főosztályvezető-helyettese a fél képviseletében tegyen nyilatkozatot. Erre tekintettel a jogerős ítélet a tanúbizonyításra irányadó Pp. 172. § (2) bekezdését nem sérti. Az állami közfeladat teljesítése érdekében szabályozott (Ebtv. 30. §) köz- és magánjogi elemeket is tartalmazó finanszírozási szerződés a jogszabály által kijelölt szervezet útján megkötött atipikus megállapodás, amelynek a polgári jogi jogviszonyt keletkeztető egyes rendelkezései is csak a közjogi szabályokkal együtt értelmezhetőek. Legfontosabb közjogi sajátossága, hogy kötelező tartalmát jogszabály írja elő, a felek magánautonómiáját jellemző tartalom meghatározási szabadság (Ptk. 200. § (1) bekezdés) nem, vagy csak jelentős korlátozásokkal érvényesül. Ebből következik, hogy az ellenőrzés folytán feltárt szabálytalanságok szankcionálását előíró kógens rendelkezésekből (Ebtv. 37. §) eredő követelések esedékessége (így annak elévülése is) kizárólag a szerződést alakító normatív szabályok és az arra épülő szerződéses feltételek alapján állapítható meg. A finanszírozási szerződés a felek között tartós jogviszonyt hoz létre. Ennek időtartama alatt az OEP-et (illetőleg jogutódjait) megillette a jogosultság a szerződés teljesítésének a törvényben meghatározott eljárási keretek közötti ellenőrzésére (Ebtv. 36. § (1) bekezdés), amelynél a szolgáltatóval szemben az Ebtv. 36. § (9) bekezdése szerint szerződő félként járt el. Az ellenőrzésnél feltárt szabálytalanságok jogkövetkezményét az Ebtv. 37. §-a tartalmazza, jogalapját a törvény szabályainak megfelelően lefolytatott ellenőrzés megállapításai teremtik meg. Mindezekből következik, hogy a felek tartós jogviszonyában az ellenőrzések eredményén alapuló megtérítési kötelezettséget mint közjogi szankciót az Ebtv. szabályai szerint lefolytatott ellenőrzés eredményeképpen közölt fizetési felhívás keletkezteti, így annak esedékessége sem lehet korábbi, mint a felszólításban meghatározott határidő. Ennek részletes szabályait az Ebtv. rendelkezéseinek megfelelően a szerződés 7.5) pontja tartalmazza. Az ellenőrzés alapján történő igényérvényesítéstől függetlenül rendelkezik az

Ebtv. 37. § (10) bekezdése arról az esetről, amikor a finanszírozó a szolgáltató szerződésen alapuló elszámolási kötelezettségének teljesítése (a finanszírozás elszámolása) alatt észleli a szabálytalanságokat, és a folyósítást követő öt éven belül ellenőrzés hiányában is feljogosítja a szankciók alkalmazására. A finanszírozónak ez a lehetősége azonban nem az ellenőrzés, hanem a 134/1999. (VIII.31.) korm. rendelet és a szerződés 6.1)-6.5) pontjában szabályozott, kifejezetten a szolgáltatót terhelő adatszolgáltatás és elszámolás teljesítéséhez kapcsolódik. A felperes azonban a követelését a lefolytatott ellenőrzés alapján érvényesítette, amelyet a 2014. november 7-én kelt, és az alperes által 2014. november 10-én átvett megbízólevéllel rendelte el, és 2014. december 9-én zárt le. Az alperesek észrevételei alapján a szerződés 7.5. pontja szerint lefolytatott egyeztetést követően 2015. április 8-án felszólította az I. rendű alperest az egyeztetés eredményeképpen meghatározott követelés 15 napon belül történő megfizetésére. Mindehhez képest a felperes – figyelemmel a Ptk. 326. § (1) bekezdésére – a Ptk. 324. § (1) bekezdésében meghatározott öt éves határidőn belül, 2016. december 17-én indított keresetet az alperessel szemben, ezért a követelése nem évült el, így a jogerős ítélet a Ptk. 324. §-át és a 326. §-át nem sérti. A felperes keresete a Pp. 121. § (1) bekezdésének megfelelt. Követelése a felek által megkötött szerződésen és az Ebtv. rendelkezésein alapult, amelyeket pontosan megjelölt. Előadta az érvényesített jogot, és az annak alapjául szolgáló tényeket is, ezért a felülvizsgálati kérelemnek a kereset tartalmi elemeit kifogásoló része sem volt alapos. Az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy a 14/2007. (III.14.) EüM. rendelet 10. számú mellékletének akkor hatályos 02. alpontja szerint a II. rendű alperes a háziorvosi tevékenységre jogosító szerződés alapján kizárólag mozgásukban korlátozott, nem szállítható betegek részére rendelhetne volna meg a finanszírozási összeg visszatérítésével érintett mennyiségű kötszereket. Az alperesek ennek indokoltságát nem bizonyították, és még csak nem is állították, mert a II. rendű alperes a felülvizsgálati kérelmében is arra hivatkozott, hogy szakorvosként Ő maga javasolta a kötszerek felírását, miközben az érintett időszakban sebészorvosi működési engedéllyel sem rendelkezett. Erre tekintettel a jogerős ítélet a 14/2007. (III.14.) EüM. rendelet 10. számú mellékletébe sem ütközik. [29] Az eljáró bíróságok a tényállás megállapításánál döntő jelentőséget tulajdonítottak annak, hogy az ellenőrzés és az egyeztetés lefolytatását, valamint a fizetési felszólítás átvételét követően 2015. április 27. és 2015. július 16. között az I. rendű alperes a követelést több alkalommal elismerte, és annak megfizetésére részletfizetési kedvezményt is kért. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 242. § (1) bekezdésének megfelelő alkalmazásával állapította meg, hogy az I. rendű alperes nyilatkozatai a tartozáselismerés törvényi feltételeinek megfelel, amelyet a 2015. július 16-án kelt megállapodással megerősített. Ehhez képest a felperest további bizonyítási kötelezettség nem terhelte, ugyanakkor a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alpereseknek kellett bizonyítani, hogy tartozásuk nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a szerződés érvénytelen. Az eljáró bíróságok helyesen állapították meg, hogy az alperesek bizonyítási indítványai egyrészt sürgősségűeknek, másrészt hiányosak voltak, ugyanakkor az elsőfokú bíróság által biztosított határidőn belül a szakértői bizonyítás költségeinek előlegzését elmulasztották, ezért a bizonyítási indítványok mellőzése

a Pp. 3. § (4) bekezdésében előírtaknak megfelelt. A másodfokú bíróság a Ptk. 207. § (5) bekezdésének alkalmazásával helyesen állapította meg, hogy a jogi képviselővel eljáró alpereseknek a kisebb veszteséggel járó kedvezmény eléréséhez fűződő várakozása a meggyőződése ellenére aláírt megállapodás érvényességét nem érinti (Ptk. 207. § (5) bekezdés), és a Ptk. 201. § (2) bekezdésének alátámasztásaként előadott tények önmagukban sem voltak alkalmasak az akarathibán alapuló védekezésük további vizsgálatára, ezáltal a jogerős ítélet a Ptk. 201. § (2) bekezdését és a 207. § (5) bekezdését nem sérti. A bizonyítékok értékelésénél csak abban az esetben valósulhat meg jogszabálysértés, ha a jogerős ítélet alapjául megállapított tényállás ellentmondásban áll a szolgáltatott bizonyítékokkal, illetőleg a bíróság a bizonyítékok egybevetésénél és értékelésénél okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó következtetésre jutott. A fentiek alapján az eljáró bíróságok – figyelemmel az alperes tartozáselismeréseire és a felperessel megkötött megállapodásra – a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetett és okszerű értékelésével helyesen állapították meg, amelynek felülmérlegelésére a Kúria nem látott lehetőséget, ezért a jogerős ítélet a Pp. 206. § (1) bekezdését sem sérti.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A Nyíregyházi Törvényszék 2018. június 29-én kelt, 1.P.20.870/2018/50. számú I. fokú ítéletével szemben a törvényes jogorvoslati határidőn belül az akkori jogi képviselő ([REDACTED]) útján fellebbezést terjesztettem elő.

A Debreceni Ítéltábla 2019. január 24-én kelt, Pf.I.20.746/2018/9. számú jogerős II. fokú ítéletével szemben a törvényes jogorvoslati határidőn belül, jogi képviselőm útján [REDACTED] felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő.

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a felülvizsgálati indítványt a 2020. február 13-án kelt Pfv.V.20.633/2019/12. számú ítéletével bírálta el, hatályában fenntartva a jogerős ítéletet.

Fentiekre tekintettel az ügyben a rendes és rendkívüli jogorvoslati lehetőségeket kimerítettem, további bírósági jogorvoslati lehetőség nem áll rendelkezésre.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság, 2020. február 13-án kelt, Pfv.V.20.633/2019/12. számú ítéletét 2020. március 12-én vette át elektronikus úton az ügyben a felülvizsgálati eljárásban eljáró jogi képviselőm ([REDACTED])

A felperesi jogelőd általi ellenőrzés időpontjában hatályos, „Az Országos Egészségbiztosítási Pénztár ÁLTALÁNOS SZERZŐDÉSI FELTÉTELEI gyógyító-megelőző ellátások Egészségbiztosítási Alap terhére történő finanszírozására” elnevezésű ÁSZF-je 12.) pontja kimondja, miszerint:

„12.) Szolgáltató jogosult a szerződött szolgáltatási tevékenységet végző orvosait - szakképesítésük alapján, feladataik ellátásához szükséges mértékben, ezen belül az általa külön meghatározandó feltételekkel – feljogosítani, a szakképesítési és szakmai előírások maradéktalan figyelembe vételével, az egészségbiztosítás keretében igénybe vehető egészségügyi szakellátásokra történő beutalásra, a gyógyszer és gyógyászati segédeszköz, illetve a gyógyászati ellátás támogatással az arra jogosult részére történő rendelésére, valamint a táppénzfizetés alapjául szolgáló keresőképeség elbírálására és igazolására. Az orvos(ok) személyére (családi név és utónév, orvosi bélyegző száma) és a jogosultságára vonatkozó adatokat, valamint az abban bekövetkezett változásokat a Szolgáltató köteles a Finanszírozónak – a Finanszírozó által biztosított elektronikus felületen - bejelenteni. Bejelentés hiányában a jogosultság nem gyakorolható. Amennyiben a Finanszírozó egyéb hivatalos formában tudomást szerez az orvosok működésére vonatkozó változásokról, úgy azt jogosult a nyilvántartó rendszerben rögzíteni. Szolgáltató tudomásul veszi, hogy a jelen pontban meghatározott adatait – bármilyen változás esetén –minden hónap 5. napjáig a Finanszírozó részére köteles bejelenteni.”

Jelen esetben Én, mint II. rendű alperes az I. rendű alperesi jogelődnél, tehát az [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] mint Finanszírozóval, 2005. október 28. napján, megkötött 15 H 562 0706 szerződés számú alapszerződés részét képező 3. számú melléklet szerinti „Megállapodás” értelmében, háziorvosként és sebész szakorvosként is végeztem orvosi tevékenységet. Tehát ennek alapján az szóban forgó finanszírozási szerződés és a felperesi jogelőd által ezen szerződéshez alkalmazott ÁSZF fent hivatkozott rendelkezése értelmében Én, mint II. rendű alperes, mint az I. rendű alperesi jogelődnél szerződött szolgáltatási tevékenységet végző sebész szakképesítésű (szak)orvos, általános jogcímen társadalom biztosítási támogatással jogosult voltam gyógyszert és gyógyászati segédeszközt rendelni. Erre tekintettel jogtalanul és az ÁSZF 12.) pontjába ütköző módon állapította meg a felperesi jogelőd az ellenőrzése során, hogy az alperesi jogelőd által foglalkoztatott II. rendű alperes nem volt jogosult a finanszírozási szerződés alapján a gyógyszer és gyógyászati segédeszköz, illetve a gyógyászati ellátás támogatással az arra jogosult részére történő rendelésére, és jogtalanul kötelezte az alperesi jogelődöt mindösszesen 52.989.904,-Ft megfizetésére a 2015. április 08-án kelt, E3312/1803-23/2014. számú fizetési felszólításával.

Az alkotmányjogi panaszommal sérelmezett bírói ítéletek Magyarország Alaptörvénye XII. cikk (1) bekezdésébe, XXVIII. cikk (1) bekezdésébe és 28. cikkébe ütköznek, mert sértik a munkához való alapjog szerves részét képező, a foglalkozás szabad gyakorlásához fűződő

alkotmányos alapjogot, és a sérelmezett bírói döntések nem biztosítottak számomra az Alaptörvény XXVIII. cikke szerinti eljárásuk során a 28. cikk szerinti kellő, érdemi és hatékony bírói jogvédelmet, azáltal, hogy a fizetési kötelezettségem fenn nem állta tekintetében engem terhelő bizonyítási kötelezettségem folytán nem biztosítottak számomra lehetőséget a szankcióval érintett vényfelírások esetében:

- az ellátott betegek tanúkenti kihallgatására, az általuk a részemre megtett írásbeli nyilatkozatok okirati bemutatására és értékelésére

- az általam sebész szakorvosi minőségemben elvégzett vizsgálatokról szóló ambuláns lapok, mint orvosi dokumentációk és mint okirati bizonyítékok előterjesztésére és értékelésére,

továbbá nem vették egyáltalán figyelembe azt a tényt, hogy:

- Az alperesi bizonyítási indítvány elutasítására vonatkozó bírói rendelkezés a Nyíregyházi Törvényszék 1.P.20.870/2017/35. számú tárgyalási jegyzőkönyvben van, mellyel kapcsolatban többek között az is sérelmezhető, hogy azon a tárgyaláson senki nem volt jelen, így tehát a bíróság úgy döntött ezen kérdéskörben, hogy az alperes és a jogi képviselője sem volt jelen, így észrevételt sem tehetett erre vonatkozóan.
- Az igazságügyi szakértő kirendelésére vonatkozó végzést a Nyíregyházi Törvényszék 1.P.20.870./2017/7. számú jegyzőkönyvben találhatjuk, melynek során a bíróság 1.000.000.Ft letétbehelyezését kérte. Erre az alperesek külön beadványban reagáltak, melyben leírták, hogy az anyagi helyzetük milyen okoknál fogva nem teszi lehetővé az ilyen magas összegű szakértői díj megelőlegezésére, erről a kérelemről az I. fokú bíróság nem döntött.
- A Nyíregyházi Törvényszék 1P.20.870/2017/20. számú jegyzőkönyvben a bíróság egyértelműen arról tájékoztatta az alpereseket, hogy őt terheli annak bizonyítása, hogy nem áll fenn ilyen összegű tartozása, márpedig ezen bizonyítási indítványnak az alperes kétséget kizáróan csak olyan formában tudott volna eleget tenni, ha becsatolja a rendelkezésre álló dokumentumokat, és a bíróság elfogadja a tanúbizonyítási indítványokat.
- Azzal pedig, hogy mindezeket a törvényszék elutasította, megfosztott Engem, mint II. rendű alperest ezen alapvető védekezés jogától.

Az ügyben hozott bírósági ítéletek nem vették figyelembe azt a felperesi oldalról azt, hogy alapvető szakmai tudatlanság és téves értelmezés van és hogy a felperes nem tudja és/vagy nem is akarja érdemben és a jogszabályi keretek között értelmezni azt, hogy egyazon orvos, ugyanazon a napon, ugyanazon orvosi rendelőben, gyakorlatilag rövid időn belül végez háziorvosi vizsgálatot, majd sebész szakorvosi vizsgálatot, ezt követően pedig ismét háziorvosi ellátást. A felperes részéről az ominózus ellenőrzés során eljáró, az ellenőrzést végző személyek egyike sem rendelkezett az ellenőrzés időpontjában sebészszakorvosi

szakképesítéssel, működési engedéllyel, vagy egyéb ezen tevékenység végzésére jogosító jogviszonnyal (pl. segítői tevékenység, kórházi orvosi alkalmazás, önkéntes segítői tevékenység, stb.). Az ellenőrzést végzők vagy egyáltalán nem is akartak, vagy nem tettek különbséget az I. rendű alperesi jogelődnél az ellenőrzés során vizsgált, illetve a perben átadott, az Én, mint II. rendű alperestől származó orvosi dokumentációk között, abban a tekintetben, hogy az, mint háziorvosi dokumentumként keletkezett, vagy szakorvosi ellátás dokumentációjának tekintendő.

Az alkotmányjogi panasszal sérelmezett ítéletek nem vették figyelembe, hogy Én, mint II. rendű alperes az I. rendű alperesi jogelődnél, tehát az [REDACTED]

[REDACTED] 2005. október 28. napján, megkötött 15 H 562 0706 szerződés számú alapszerződés részét képező 3. számú melléklet szerinti „Megállapodás” értelmében, háziorvosként és sebész szakorvosként is végzett orvosi tevékenységet. Tehát ennek alapján az szóban forgó finanszírozási szerződés értelmében nevezett, mint szabadfoglalkozású orvos általános jogcímen társadalom biztosítási támogatással jogosult volt gyógyszer és gyógyászati segédeszközt rendelni. Mindezekről függetlenül továbbá Én, mint II. rendű alperes, 2009. január 03-án megbízási szerződést kötött önkéntes segítői jogviszony létrehozására az I. rendű alperesi jogelőddel, azaz az [REDACTED]

[REDACTED] st önkéntes segítőként sebész szakorvosként foglalkoztatta a rendelőjében. Ennek kapcsán II. rendű alperes jogosult volt az [REDACTED] rendelőjének, felszerelésének és várótermének használatára, sportsebészeti, sebészeti szakellátás és gondozás keretében nyújtott egészségügyi szolgáltatás céljából. Az Állami Egészségügyi Ellátó Központ nyilvántartási adataiból is egyértelműen megállapítható, hogy Én, mint II. rendű alperes, 2005. március 31.-től – 2010. március 31-ig önmagam is rendelkeztem sebészeti tevékenységre működési engedéllyel. Én, mint II. rendű alperes sebész szakorvosi tevékenységem egyébiránt 2009. január 01-től – 2015. december 31-ig a [REDACTED]

[REDACTED] rendelőjében végeztem. Az egészségügyi szolgáltatás gyakorlásának általános feltételeiről, valamint a működési engedélyezési eljárásról szóló 96/2003. (VII.15.) Kormányrendelet 6. § (1) bekezdése kimondja, hogy: „Egészségügyi szolgáltatás nyújtására - ha törvény másként nem rendelkezik - az e rendelet szerinti működési engedéllyel rendelkező egészségügyi szolgáltató jogosult. Működési engedély nélkül jogosultak részt venni az egészségügyi szolgáltatás nyújtásában az egészségügyi szolgáltató alkalmazottai, a szolgáltatóval munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyban foglalkoztatott személyek, az egészségügyi szolgáltatást nyújtó társas vállalkozásban személyesen közreműködő tagok, az egészségügyi szolgáltatónál szabadfoglalkozás keretében, egyházi személyként vagy önkéntes segítőként egészségügyi tevékenységet végzők, valamint a személyes közreműködők.” Az az mindennek értelmében az I. rendű alperesi jogelőd, vagyis az [REDACTED] rendelőjében Én, mint II. rendű

alperes, egyébiránt önkéntes segítői viszonyban, külön működési engedély nélkül is végezhetett sebészet szakorvosi tevékenységet.

Az alkotmányjogi panaszommal érintett bírósági ítéletek azt sem vették figyelembe, hogy felperesi jogelőd általi ellenőrzés időpontjában hatályos, „Az Országos Egészségbiztosítási Pénztár ÁLTALÁNOS SZERZŐDÉSI FELTÉTELEI gyógyító-megelőző ellátások Egészségbiztosítási Alap terhére történő finanszírozására” elnevezésű ÁSZF-je 12.) pontja kimondja, miszerint:

„12.) Szolgáltató jogosult a szerződött szolgáltatási tevékenységet végző orvosait - szakképesítésük alapján, feladataik ellátásához szükséges mértékben, ezen belül az általa külön meghatározandó feltételekkel – feljogosítani, a szakképesítési és szakmai előírások maradéktalan figyelembe vételével, az egészségbiztosítás keretében igénybe vehető egészségügyi szakellátásokra történő beutalásra, a gyógyszer és gyógyászati segédeszköz, illetve a gyógyászati ellátás támogatással az arra jogosult részére történő rendelésére, valamint a táppénzfizetés alapjául szolgáló keresőképeség elbírálására és igazolására. Az orvos(ok) személyére (családi név és utónév, orvosi bélyegző száma) és a jogosultságra vonatkozó adatokat, valamint az abban bekövetkezett változásokat a Szolgáltató köteles a Finanszírozónak – a Finanszírozó által biztosított elektronikus felületen - bejelenteni. Bejelentés hiányában a jogosultság nem gyakorolható. Amennyiben a Finanszírozó egyéb hivatalos formában tudomást szerez az orvosok működésére vonatkozó változásokról, úgy azt jogosult a nyilvántartó rendszerben rögzíteni. Szolgáltató tudomásul veszi, hogy a jelen pontban meghatározott adatait – bármilyen változás esetén –minden hónap 5. napjáig a Finanszírozó részére köteles bejelenteni.”

Jelen esetben Én, mint II. rendű alperes az I. rendű alperesi jogelődnél, mint [REDACTED] [REDACTED] Finanszírozóval, 2005. október 28. napján, megkötött 15 H 562 0706 szerződés számú alapszerződés részét képező 3. számú melléklet szerinti „Megállapodás” értelmében, háziorként és sebész szakorként is végeztem orvosi tevékenységet. Tehát ennek alapján az szóban forgó finanszírozási szerződés és a felperesi jogelőd által ezen szerződéshez alkalmazott ÁSZF fent hivatkozott rendelkezése értelmében Én, mint II. rendű alperes, mint az I. rendű alperesi jogelődnél szerződött szolgáltatási tevékenységet végző sebész szakképesítésű (szak)orvos, általános jogcímen társadalom biztosítási támogatással jogosult voltam gyógyszer és gyógyászati segédeszközt rendelni. Erre tekintettel jogtalanul és az ÁSZF 12.) pontjába ütköző módon állapította meg a felperesi jogelőd az ellenőrzése során, hogy Én, mint az alperesi jogelőd által foglalkoztatott II. rendű alperes nem voltam jogosult a finanszírozási szerződés alapján a gyógyszer és gyógyászati segédeszköz, illetve a gyógyászati ellátás támogatással az arra jogosult részére történő rendelésére, és jogtalanul kötelezte az alperesi jogelődöt mindösszesen 52.989.904,-Ft megfizetésére a 2015. április 08-án kelt, E3312/1803-23/2014. számú fizetési felszólításával.

Tekintettel arra, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése és 28. cikke magában foglalja a tisztességes eljárás követelményét és a hatékony bírói jogvédelem igényét is, ezért az alapjogsértések az ügyben hozott ítéletekben testet öltő, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességnek minősülnek a fentiekben részletezett ténybeli és jogi érvek alapján.

Az ügyben hozott, és a fentiek szerint alaptörvényellenesnek tekintendő, a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2020. február 13. napján kelt, Pfv.V.20.633/2019/12. számú ítéletével hatályában fenntartott, a Debreceni Ítélőtábla 2019. január 24-én kelt, Pf.I.20.746/2018/9. számú – a Nyíregyházi Törvényszék 2018. június 29-án kelt, 1.P..20.870/2017/50. számú ítéletét helybenhagyó – jogerős II. fokú ítélete értelmében Engem 52.989.904,-Ft és ezen összegnek a 2016. február 10. napjától számított késedelmi kamata megfizetése terhel a felperesi jogutód, azaz a Nemzeti Egészségbiztosítási Alapkezelő irányába, mint II. rendű alperest, ezért az az ügyben hozott ítéletekben testet öltő, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség Engem közvetlenül érint.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2020. február 13. napján kelt, Pfv.V.20.633/2019/12. számú ítélete, a Debreceni Ítélőtábla 2019. január 24-én kelt, Pf.I.20.746/2018/9. számú jogerős II. fokú ítéletére és a Nyíregyházi törvényszék 2018. június 29-án kelt, 1.P..20.870/2017/50. számú ítéletére is kiterjedően, Magyarország Alaptörvénye XII. cikk (1) bekezdésébe, XXVIII. cikk (1) bekezdésébe és 28. cikkébe ütköznek, mert sértik a munkához való alapjog lényegi tartalmát képező, a foglalkozás szabad gyakorlásához fűződő alkotmányos alapjogot, továbbá a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogot, amely alapjogsértések az ügyben hozott ítéletekben testet öltő, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességnek minősül.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Az alkotmányos elvet és alapjogokat az Alaptörvény elismeri és védi. A munkához való jogot a XII. cikk (1) bekezdése, a hatékony bírói védelemhez való jogot pedig a XXVIII. cikk (1) bekezdése tartalmazza.

Magyarország Alaptörvénye XII. cikk (1) bekezdése alapján:

„Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.”

Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikk (1) bekezdése értelmében:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Magyarország Alaptörvénye 28. cikke szerint:

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

A Magyarország Alaptörvénye XII. cikk (1) bekezdése szerinti, munkához való alapjog az egyén megélhetését biztosító jövedelem szerzésére alkalmas, társadalmilag elfogadott tevékenység folytatását védi, függetlenül jogi formájától. Egy adott foglalkozás jellemzően – néhány különleges kivételt leszámítva – nem kapcsolódik konkrét munkahelyhez és ugyanez igaz a munkára, mint tevékenységre is.

Az Alkotmánybíróság szerint az Alaptörvény 28. cikke a formális jogszerűségeen túlmutató, olyan alkotmányjogi szempontból értékelhető tartalmi követelményeket támaszt a bírói döntések indokolásával szemben, amelyek értelmében a bíróságnak a döntése szempontjait, indokait kellő részletességgel kell bemutatnia {3305/2017. (XI. 24.) AB határozat, indokolás [41]}.

Ezen túlmenően a bíróság nem ismerte fel az ügy alaptörvényi érintettségének relevanciáját, ebből kifolyólag indokolásában az Alaptörvény 28. cikke által megkövetelt módon egyáltalán nem tért ki az ügy alapjogi érintettségéből fakadó kérdésekre. A bírói jogértelmezés állított „hibájának” alkotmányossági felülvizsgálata során ebben a körben utalok az Alkotmánybíróság 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban foglaltakra. Eszerint „[a]z a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.” (Indokolás [23])

Alkotmánybíróság gyakorlatában, hogy „a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Az Alkotmánybíróság jellemzően hangsúlyozza gyakorlatában, hogy az indokolt bírói döntéshez való jog állított sérelmének megítéléséhez szükségképpen vizsgálnia kell a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény

rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}.

Ez azért van így, mert az Alaptörvényből a jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékonyságának az igénye is következik, vagyis, hogy képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására. Az Alkotmánybíróság megfogalmazásában ez azt jelenti, hogy „[m]inden jogorvoslat lényegi, immanens eleme továbbá a jogorvoslás lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát” {9/2017. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [20]}.

Eszerint „a tisztességes eljárás (*fair trial*) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen” (Indokolás [13]). „Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is” {3027/2018. (II. 6.) AB határozat, Indokolás [13]}.

Az alkotmányjogi panaszommal sérelmezett bírói ítéletek Magyarország Alaptörvénye XII. cikk (1) bekezdésébe, XXVIII. cikk (1) bekezdésébe és 28. cikkébe ütköznek, mert sértik a munkához való alapjog szerves részét képező, a foglalkozás szabad gyakorlásához fűződő alkotmányos alapjogot, és a sérelmezett bírói döntések nem biztosítottak számomra az Alaptörvény XXVIII. cikke szerinti eljárásuk során a 28. cikk szerinti kellő, érdemi és hatékony bírói jogvédelmet, azáltal, hogy a fizetési kötelezettségem fenn nem állta tekintetében engem terhelő bizonyítási kötelezettségem folytán nem biztosítottak számomra lehetőséget a szankcióval érintett vényfelírások esetében:

- az ellátott betegek tanúkénti kihallgatására, az általuk a részemre megtett írásbeli nyilatkozatok okirati bemutatására és értékelésére
- az általam sebész szakorvosi minőségemben elvégzett vizsgálatokról szóló ambuláns lapok, mint orvosi dokumentációk és mint okirati bizonyítékok előterjesztésére és értékelésére,

továbbá nem vették egyáltalán figyelembe azt a tényt, hogy:

- Az alperesi bizonyítási indítvány elutasítására vonatkozó bírói rendelkezés a Nyíregyházi Törvényszék 1.P.20.870/2017/35. számú tárgyalási jegyzőkönyvben van, mellyel kapcsolatban többek között az is sérelmezhető, hogy azon a tárgyaláson senki nem volt jelen, így tehát a bíróság úgy döntött ezen kérdéskörben, hogy az alperes és a jogi képviselője sem volt jelen, így észrevételt sem tehetett erre vonatkozóan.
- Az igazságügyi szakértő kirendelésére vonatkozó végzést a Nyíregyházi Törvényszék 1.P.20.870./2017/7. számú jegyzőkönyvben találhatjuk, melynek során a bíróság 1.000.000.Ft letétbehelyezését kérte. Erre az alperesek külön beadványban reagáltak, melyben leírták, hogy az anyagi helyzetük milyen okoknál fogva nem teszi lehetővé az ilyen magas összegű szakértői díj megelőlegezésére, erről a kérelemről az I. fokú bíróság nem döntött.
- A Nyíregyházi Törvényszék 1P.20.870/2017/20. számú jegyzőkönyvben a bíróság egyértelműen arról tájékoztatta az alpereseket, hogy őt terheli annak bizonyítása, hogy nem áll fenn ilyen összegű tartozása, márpedig ezen bizonyítási indítványnak az alperes kétséget kizáróan csak olyan formában tudott volna eleget tenni, ha becsatolja a rendelkezésre álló dokumentumokat, és a bíróság elfogadja a tanúbizonyítási indítványokat.
- Azzal pedig, hogy mindezeket a törvényszék elutasította, megfosztott Engem, mint II. rendű alperest ezen alapvető védekezés jogától.

Az ügyben hozott bírósági ítéletek nem vették figyelembe azt a felperesi oldalról azt, hogy alapvető szakmai tudatlanság és téves értelmezés van és hogy a felperes nem tudja és/vagy nem is akarja érdemben és a jogszabályi keretek között értelmezni azt, hogy egyazon orvos, ugyanazon a napon, ugyanazon orvosi rendelőben, gyakorlatilag rövid időn belül végez háziorvosi vizsgálatot, majd sebész szakorvosi vizsgálatot, ezt követően pedig ismét háziorvosi ellátást. A felperes részéről az ominózus ellenőrzés során eljáró, az ellenőrzést végző személyek egyike sem rendelkezett az ellenőrzés időpontjában sebészeti szakorvosi szakképesítéssel, működési engedéllyel, vagy egyéb ezen tevékenység végzésére jogosító jogviszonnyal (pl. segítői tevékenység, kórházi orvosi alkalmazás, önkéntes segítői tevékenység, stb.). Az ellenőrzést végzők vagy egyáltalán nem is akartak, vagy nem tettek különbséget az I. rendű alperesi jogelődnél az ellenőrzés során vizsgált, illetve a perben átadott, az Én, mint II. rendű alperestől származó orvosi dokumentációk között, abban a tekintetben, hogy az, mint háziorvosi dokumentumként keletkezett, vagy szakorvosi ellátás dokumentációjának tekintendő.

Az alkotmányjogi panasszal sérelmezett ítéletek nem vették figyelembe, hogy Én, mint II. rendű alperes az I. rendű alperesi jogelődnél, tehát az [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] október 28. napján, megkötött 15 H 562 0706 szerződés számú

vehető egészségügyi szakellátásokra történő beutalásra, a gyógyszer és gyógyászati segédeszköz, illetve a gyógyászati ellátás támogatással az arra jogosult részére történő rendelésére, valamint a táppénzfizetés alapjául szolgáló keresőképesség elbírálására és igazolására. Az orvos(ok) személyére (családi név és utónév, orvosi bélyegző száma) és a jogosultságára vonatkozó adatokat, valamint az abban bekövetkezett változásokat a Szolgáltató köteles a Finanszírozónak – a Finanszírozó által biztosított elektronikus felületen - bejelenteni. Bejelentés hiányában a jogosultság nem gyakorolható. Amennyiben a Finanszírozó egyéb hivatalos formában tudomást szerez az orvosok működésére vonatkozó változásokról, úgy azt jogosult a nyilvántartó rendszerben rögzíteni. Szolgáltató tudomásul veszi, hogy a jelen pontban meghatározott adatait – bármilyen változás esetén – minden hónap 5. napjáig a Finanszírozó részére köteles bejelenteni.”

Jelen esetben Én, mint II. rendű alperes az I. rendű alperesi jogelődnél, mint Szolgáltatónál, a [REDACTED] mint Finanszírozóval, 2005. október 28. napján, megkötött 15 H 562 0706 szerződés számú alapszerződés részét képező 3. számú melléklet szerinti „Megállapodás” értelmében, háziorvosként és sebész szakorvosként is végeztem orvosi tevékenységet. Tehát ennek alapján az szóban forgó finanszírozási szerződés és a felperesi jogelőd által ezen szerződéshez alkalmazott ÁSZF fent hivatkozott rendelkezése értelmében Én, mint II. rendű alperes, mint az I. rendű alperesi jogelődnél szerződött szolgáltatási tevékenységet végző sebész szakképesítésű (szak)orvos, általános jogcímen társadalom biztosítási támogatással jogosult voltam gyógyszert és gyógyászati segédeszközt rendelni. Erre tekintettel jogtalanul és az ÁSZF 12.) pontjába ütköző módon állapította meg a felperesi jogelőd az ellenőrzése során, hogy Én, mint az alperesi jogelőd által foglalkoztatott II. rendű alperes nem voltam jogosult a finanszírozási szerződés alapján a gyógyszer és gyógyászati segédeszköz, illetve a gyógyászati ellátás támogatással az arra jogosult részére történő rendelésére, és jogtalanul kötelezte az alperesi jogelődöt mindösszesen 52.989.904,-Ft megfizetésére a 2015. április 08-án kelt, E3312/1803-23/2014. számú fizetési felszólításával.

Tekintettel arra, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése és 28. cikke magában foglalja a tisztességes eljárás követelményét és a hatékony bírói jogvédelem igényét is, ezért az alapjogsértések az ügyben hozott ítéletekben testet öltő, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességnek minősülnek és aza Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdése szerint munkához való alapjog immanens részét képező, a foglalkozás szabad gyakorlásához fűződő alapvető jogot is sérti a fentiekben részletezett ténybeli és jogi érvek alapján, ezért indítványozom, hogy az Tisztelt Alkotmánybíróság Magyarország Alaptörvénye 24. cikk (1) bekezdésében, (2) bekezdés d) pontjában és (3) bekezdés b) pontjában foglaltak alapján, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 1. § a) pontjában, 2. §-bn, 27. § a)-b) pontjaiban, 29. §-ban. 39. § (1)-(3) bekezdéseiben, 43. § (1) bekezdésében, 51. § (1) bekezdésében, 52. § (1), (1b), (2)-(6) bekezdéseiben, 53. § (2)-(3) bekezdéseiben, 63. § (1)-(2)

bekezdéseiben, 65. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint eljárva a 2020. február 13. napján kelt, Pfv.V.20.633/2019/12. számú ítéletének, a Debreceni Ítéltábla 2019. január 24-én kelt, Pf.I.20.746/2018/9. számú jogerős II. fokú ítéletére és a Nyíregyházi Törvényszék 2018. június 29-án kelt, 1.P..20.870/2017/50. számú ítéletére is kiterjedően semmisítse meg.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Nem kezdeményeztem az alkotmányjogi panasszal támadott, a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2020. február 13. napján kelt, Pfv.V.20.633/2019/12. számú ítéletének, a Debreceni Ítéltábla 2019. január 24-én kelt, Pf.I.20.746/2018/9. számú jogerős II. fokú ítéletére és a Nyíregyházi Törvényszék 2018. június 29-án kelt, 1.P..20.870/2017/50. számú ítéletére is kiterjedő felfüggesztését.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el.

Az alkotmánybírósági panasz ügyben jogi képviselő nélkül járok el.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Alulírott D [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] z Alkotmánybíróságról szóló
2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az
Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére
tekintettel az alábbi

jognyilatkozatot

teszem:

Kijelentem, hogy a számú alkotmánybírósági ügyben előterjesztett
alkotmányjogi panasz indítványommal összefüggésben nevem nyilvánosságra hozatalához
hozzájárulok.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata

1.) Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2020. február 13-án kelt, Pf.V.20.633/2019/12. számú ítélete

2.) Debreceni Ítéltábla 2019. június 14-én kelt, január 24-én kelt, Pf.I.20.746/2018/9. számú jogerős II. fokú ítélete

3.) Nyíregyházi Törvényszék 2018. június 29-án kelt, 1.P..20.870/2017/50. számú I. fokú ítélete

